

Op eigen benen Begeleid wonen in een eigen huis is de beste therapie

Eindelijk eigen plek na al

Dakloze of verwarde mensen worden vaker opgevangen in een eigen woning in plaats van in een grote instelling. En dat werkt. Het Parool portretteert deze week vijf cliënten van HVO-Querido. Vandaag deel 1: ex-verslaafde Michel (48).

HANNELOES PEN

Michel is een grote, stevige vent met een paardenstaart en een lijf vol tatoeages. De meeste heeft hij de laatste vijftien jaar op zijn lichaam laten zetten. Hij trekt zijn shirt omhoog en laat een enorme boeddha op zijn buik zien. Een medewerker van de afdeling Begeleid Zelfstandig Wonen van HVO-Querido begint te lachen: "Is die niet prachtig?"

Michel zakt terug in de bank in zijn woning, een tweekamerwoning op de bovenste etage aan een grachtje in het centrum. Zijn 67-jarige moeder Gina, die twee dagen in de week bij hem woont, komt net uit de douche lopen. Ze verzorgt haar zoon en doet verschillende huishoudelijke klusjes. "Ik kom voor de vrouwenhand," zegt ze. "Ramen lappen, boven op de afzuigkap boenen, gordijnen wassen. De rest van het schoonmaken doet Michel zelf."

Michel is haar zorgenkind. Hij raakte op zijn dertiende verslaafd aan de drugs. Een jongen die door roeien en ruiten ging en een verwoestend leven leidde. Hij rookte tien jointjes op een dag en nam op zijn veertiende zijn eerste snuif coke. "Ik ging het verkeerde pad op en had gabbertjes die alcohol en drugs gebruikten," zegt Michel. "Van hasj, coke, pep tot vloeibare xtc. We experimenteerden met alles, achter elkaar door. Soms liep ik twee weken lang te rennen."

Hij bleef, zo jong als hij was, weken weg van huis. Gina ging 's avonds naar hem op zoek. "Ik vond hem altijd. Dan bracht ik zijn eten.

Want hij blijft toch mijn kind."

Michel pleegde woninginbraken om aan geld te komen. "Ik was geen arme junk. Ik stal als een aap. Maar alleen bij rijken, hoor."

Tijdens zijn excessieve gebruik raakte hij in een *bad trip* en kwam hij in een ziekenhuis terecht. "Er was iets in zijn hersenen geknakt. Het was zo heftig. Hij ontwikkelde schizofrenie," zegt Gina.

Vanaf zijn zeventiende tot 24ste zat hij in een gesloten psychiatrische kliniek in Santpoort, en tot zijn dertigste zat hij in een inrichting in Amsterdam. "Was hij lief, dan mocht hij naar de open afdeling en kon naar buiten, maar was hij dan weer bezig, dan ging hij weer gesloten," zegt Gina.

Op zijn dertigste kreeg Michel via HVO-Querido een eigen huis in het centrum van de stad. Hij woont nu in een zelfstandige woning die op naam staat van de instelling. Enkele keren per week komt zijn vaste begeleider bij hem over de vloer om wat zaken door te nemen. Zijn woning – een kamer, slaapkamer, keuken, en badkamer – ziet er huiselijk uit: een bankstel, stoel, televisie en kast. Aan de muur hangt een schilderij dat gemaakt is door een andere cliënt van HVO-Querido. Op de andere muur hangen posters en een vlaggetje van Ajax. Michel loopt naar zijn slaapkamer en komt terug met een foto van een jongen die tijdens een Ajaxwedstrijd vanaf de tribune zijn blote achterwerk laat zien. "Dat ben ik. Die foto stond groot in de krant," zegt hij.

Op zijn 32ste stopte Michel uiteindelijk met de drugs. "Ik werd ineens overal misselijk van. Mijn lichaam kon het niet meer verdragen."

Niet alleen voor Michel, ook voor

'Michel zocht het gevaar. Maar het is ook een jongen met een klein hartje,' zegt Gina

'Hasj, coke, pep en vloeibare xtc. We experimenteerden met alles, achter elkaar door'

Gina was het een keerpunt. Gina: "Het is niet uit te leggen. De rust kwam terug. Een zegen."

Michel is zelf ook tevreden met zijn nieuwe leven. "Ik heb zo lang op zalen en kamertjes in klinieken gezeten. Ik heb eindelijk mijn eigen plek."

Zijn goede vriend André komt iedere dag op bezoek. Het tweetal is onafscheidelijk. Ze doen samen

die zalen

over haar zoon, die van de drugs af is en zelfstandig woont. FOTO MAARTEN STEENVOORT

boodschappen, kijken tv en eten met elkaar. "Het is net een echtpaar," zegt Gina. "Michel is extravert en André introvert. Ze kunnen niet zonder elkaar."

In Michels nek staat groot het woord 'Moeder' getatoeëerd. Het is een van zijn laatste *tattoos* die hij heeft laten zetten. "Ik kreeg er tranen van in mijn ogen toen hij het me liet zien," zegt Gina geëmotioneerd.

"Michel zocht het gevaar. Maar het is ook een jongen met een klein hartje. Ik ben zo blij dat ik dit nog mee kan maken."

Twee dagen slaapt ze naast hem op een matras op de grond en houdt een oogje in het zeil. "Ik ben heel streng voor hem. Dat moet. Hij vindt dat fijn. Laatst kocht hij een Magnum-ijsje voor me en zei: wat hebben we het goed, hè."